

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΗΣ Κ. ΝΤΟΥΜΕΡΓΚ

Ἡ κόρη τῆς προδομένης

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

Ἐκείνη τὴν ἡμέραν πρὸς τὸ γραφεῖο τοῦ καί, μηχανικά, ἐξανάρχισε νὰ διαβάθῃ τὴν ἐπιστολὴν τῆς ἐξαδέλφου της. "Ἐπειτα βοήθησε σὲ σκέψεις.

"Ἐκλάψε ἡ φτωγὴ μικρούλα!.. Πόσο μόνη θὰ εἶνε!.. Μὰ μοῦ ἴσως μὴν ἰδέαι!.. Τὴν καταλαβαῖν πολὺ καλά, ποῦ δὲν ζηταίε τίποτε ἀπὸ τὸν πατέρα της!.. Μὰ ποῖος μ' ἐμποδίζει ἐμένα νὰ μιλήσω γι' αὐτὴν στὸν ἐξάδελφόν μου Φρανσουά ντὲ Κομπέρ; Τῆς ὑποσχέθηκα, βέβαια, ὅταν ἔφυγα ἀπὸ τὸ Μενάφι, νὰ μὴν κάνω τίποτε σχετικόν. Μὰ ἀπὸ τότε τὰ πράγματα ἄλλαξαν... Ὁ ἐξάδελφός μου Φρανσουά, δηλαδὴ ὁ πατέρας της, ἴσως νὰ εἶχεν ἄλλο τι, ποῖος ξέρει. "Ἐπειτα, εἰν' εὐνοϊκὴ ἡ στιγμή τώρα, ποῦ λείπει σὲ ταξεῖδι ἡ Μάττυ, ἡ ὅποια θ' ἀντιτασσόταν εἰς τὴν τῆς δύναμι κατὰ τὴν ἰδέαν τῆς συμφιλιώσεως τοῦ πατέρα της μετὰ τὴν ἄλλην τοῦ κόρη.

"Ὅταν ὁ Τζιλ ἐπαίρει μιά ἀπόφασιν, ἔπρεπε νὰ τὴν πραγματοποιήσῃ ἀμέσως. Χτύπησε τὸ κουδούνιν καὶ διέταξε τὸν ὑπηρετὴν νὰ τοῦ ἐτοιμάσουν τὸ αὐτοκίνητόν του. Καί, σὲ μισὴ ὥραν ἀργότερα, σταματοῦσε μπροστὰ στὸ μέγαρον τοῦ βαρῶνου ντὲ Κομπέρ.

Ἐκείνη τὴν ἡμέραν σὲ μιά στιγμή ἐξαιρετικὰ εὐνοϊκῆ. Ὁ κ. ντὲ Κομπέρ, ἐδῶ καὶ δύο χρόνια, εἶχε προσβληθῆ ἀπὸ μιά ἀνίατη ἀρρώστειαν, τῆς ὁποίας ἤξερε ὅλη τὴ σοβαρότητα. Ἦξερε πως ἡ ἐπιστημὴ τὸν εἶχε καταδικάσει καὶ, ἀπὸ τὴν ἐπιβρασίαν αὐτῆς τῆς σκέψεως, ἡ ἀναμνήσεις τοῦ παρελθόντος ἐναγοῦρίζαν, φέρνοντας μαζὺ τοὺς τίς χριστιανικὰς διδασκαλίαις τῶν παιδικῶν τῶν χρόνων, τίς ὁποίας λησμόνησεν ὅταν ἔγινε νέος ἐπιπόλαιος καὶ ἀμέριμος ὡς ἀταίριαστος γι' αὐτόν.

Καὶ ἡ τῆς ἐρχόντοσαν καὶ αὐτὴς μαζὺ τοὺς. Χίλιες φορές κατὰ τίς νύχτας τῆς ἀπνίας τοῦ, ὁ Φρανσουά ντὲ Κομπέρ εἶχε ἐξανιδεῖ τὸ ὄρατον πρόσωπον τῆς Ἀντζολίνας καὶ τὰ μεγάλα τῆς μάτια, ποῦ ἦσαν τόσο θλιμμένα καθὼς τὸν κῦτταζαν... Συλλογιζόταν τὸ ἀγνόστον ἐκεῖνον παιδί, ποῦ τὸ εἶχε ἐγκαταλείψει καὶ αὐτὸ, τὴν κόρη σου... Καὶ ἐνοιώθη τὴν ντροπὴν νὰ τὸν πλημμυρίζῃ, μετὰ τὴν ἀνάμνησιν τῆς ἐνοχῆς συμπεριφορῆς του...

Τότε, μαζὺ μετὰ τὴν ἀνάμνησιν τῆς πεθαμένης, ὁ τρόπος τὸν κυριεύει. Πίστευε τώρα σ' αὐτὸ τὸ θεῖο καὶ ὑπεράτατον δικαστήν, τοῦ ὁποίου τὴν ὑπαρξὴν ἀρνιόταν ἄλλοτε... "Ἦξερε πως θὰ τοῦ ζητοῦσε λογαριασμὸν γιὰ ὅλην τὴν ζωὴν, καὶ ἰδιαιτέρως γιὰ τὴν ἀνάδρην ἐγκαταλείψει τῆς γυναίκας τοῦ καὶ τοῦ παιδιοῦ του.

Γιὰ ὅλα αὐτὰ ὑπέφερε πολὺ—καὶ τὸν ἔκανε νὰ ὑποφέρει ἐκόμην περισσότερο, ὁ ἰδιοτρόπος χαρακτήρ τῆς Μάττυ, ἡ ἐγωιστικὴ ἀδιαφορία γιὰ ὅλα αὐτοῦ τοῦ παιδιοῦ, ποῦ τὸ λάτρευε εἰδωλολατρικά.

Ἐκεῖνο τὸ ἀπόγευμα, βρισκόταν ἀκριβὸς σὲ μιά ἀπ' αὐτῆς τῆς στιγμῆς τῆς μεγάλης του καταπτώσεως. Ἡ Μάττυ, χωρὶς νὰ νοιάζεται καθόλου ποῦ τὸν ἄφηνε μόνον καὶ ἀρρωστο, εἶχε φύγει πρὶν ἀπὸ δύο μέρας μαζὺ μετὰ τὴν γυναῖκα τῆς Νέας Ὑόρκη, ὅπου λόγῳ τῆς γιὰ τὴν διασκεδαστικὴν πολὺ ὡς τὸ τέλος τοῦ χειμῶνος. Ποτὲ ἡ νέα αὐτῆ δὲν ἦταν πῶς δυσάρεστη, πῶς ἰδιοτροπία, ὅσο ἀπὸ τὸν καιρὸ ποῦ γοῦρε ἀπὸ τὴν Ἰταλίαν. Καὶ ὁ κ. ντὲ Κομπέρ δὲν μποροῦσε πῶς νὰ καταφεύγῃ στὸ Τζιλ γιὰ νὰ τὴν συμμορφώσῃ κάπως, γιὰτὸ ὁ νεαρὸς τοῦ ἐξάδελφός τὸν ἐπισκεπτόταν τώρα πολὺ σπάνια. Καὶ κατὰ τίς ἐπισκέψεις του αὐτῆς, ποῦ ἦσαν συντομώτατες, ὁ Τζιλ τοῦ φερόταν μετὰ μιά ψυχρότητα, τῆς ὁποίας ἐκεῖνος φοβόταν πῶς εἶχε μαντέψει τὴν ἀφορμὴν. Ἡ

Μάττυ, πράγματι, εἶχε μιλήσει στὸν πατέρα της γιὰ τὴν Κλάρα καὶ γιὰ τὸ ὑποθετικὸ φλέρτ τοῦ Τζιλ μαζὺ της. Καὶ ἀμέσως ὁ κ. ντὲ Κομπέρ συλλογιόθηκε:

"Ἡ Κλάρα θὰ τοῦ τὰ εἶπε ὅλα χωρὶς ἄλλο καὶ ὁ Τζιλ μετὰ περριφερεῖ τῶρα. Μὰ μοῦ κάνει ἐντύπωσιν τὸ ὅτι δὲν μοῦ εἶπε λέξι σχετικῶς.

Λοιπὸν, αὐτὴ ἡ ἀφῶν περιφρόνησι ἐνὸς ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος ἀτένιζε γενικῶς μετὰ εἰρωνικὴ ἀδιαφορία τοὺς ξεπεσμοὺς τῆς συνειδήσεως τῶν ἀνθρώπων τῆς τάξεώς του, ἦταν ἐξαιρετικὰ ταπεινωτικὴ γιὰ τὸν ἐγωισμὸν τοῦ Φρανσουά ντὲ Κομπέρ καὶ τὸν ἔκανε νὰ βλέπῃ μετὰ τὴν μεγαλειέτην ντροπῆς τὴν ἀνάδρην πρᾶξι τοῦ τοῦ παρελθόντος καὶ τὴν ἐνοχὴ ἐγκαταλείψει τῆς μεγαλειέτης τῆς κόρης του.

"Ὅταν ὁ ὑπηρετὴς ἔμπασε τὸν κ. ντὲ Σέμπρ μέσα στὸ σαλόνι—καπνιστήριον, ὅπου ὁ βαρῶνος περνοῦσε τίς ὄρες του κατὰ τὴν ἀπουσία τῆς Μάττυ, ὁ κ. ντὲ Κομπέρ ἀναπήδησε ἐλαφρὰ ἀπὸ ἐκπληξῆς καὶ στενωχῶρια, πράγμα ποῦ δὲν διέφυγε ἀπὸ τὸ διορατικὸ βλέμμα τοῦ Τζιλ.

—Ἐἶσαι πολὺ καλός, ποῦ ἦρθες νὰ δῆς ἕναν πατέρα ἐγκαταλείμενον, Τζιλ! εἶπε, δίνοντας τὸ χερί του τὸν νέο. Γιατὶ ἡ Μάττυ λείπει ἀκόμα ὅπως θὰ μάθαστε...

—Ναί, τὸ ἐμβαδὸν τῆς πρηνότησεως ἄλλο. Εἶνε πράγματι πολὺ χαριτωμένη αὐτὴ ἡ μικρότερη κόρη σας.

Ἐκείνη τὴν ἡμέραν σὲ μιά στιγμή ἐξαιρετικὰ εὐνοϊκῆ. Ὁ κ. ντὲ Κομπέρ γλώσσας καὶ γύρισε ἀλλοῦ τὰ μάτια του, γιὰ ν' ἀποφύγῃ τὸ ἐλαφρὸν εἰρωνικὸ βλέμμα τοῦ Τζιλ.

—Ἡ μικρότερη κόρη μου; τραλιεῖο. Γιατὶ τὸ λέξ αὐτό;

—Δὲν πιστεύω, ἐξαδέλφε μου, νὰ φαντάζεσαι ὅτι ἐμμεῖνα τόσο καιρὸν στὸ Μενάφι, ὅπου εἶχα τὴν εὐκαιρίαν νὰ κουβεντιάσω πολὺ συχνὰ μετὰ τὴν Κλάρα ντὲ Κομπέρ καὶ μετὰ τὸν παπποῦ της, χωρὶς νὰ γίνω ἐνήμερος ὄλων; Ἡ ἐπομένῃ κόλιας τοῦ αὐτοκινήτου καὶ μαρτυροῦμαι, ἤξερα ποῖα ἦσαν ἡ νέα καὶ ἀπὸ τότε βέβαιον κατ' ἄνωγαν μου καὶ χαρὰ μου νὰ τῆς φέρωμαι σάν ἐξάδελφός της.

—Αὐτὸ εἶνε ἀλήθεια!... Δὲν τὸ ἀρνοῦμαι!... Ψιθύρισε ὁ κ. ντὲ Κομπέρ.

Καὶ ἔφερε τὸ χερί του στὸ μέτωπόν του, ὅπου ἔλαμπαν σταγόνας ἰδρώτος. "Ἐπειτα σηκώθηκε καὶ ἀρῶνος νὰ ἐξφυλάξῃ μηχανικὰ ἕνα βιβλίον.

—Στάθηκα ἀδύνατος, φάνηκα ἀνθρώπος χωρὶς θέλησιν... ἐξακολούθησε. Ὁ θεὸς μου δὲν θὰ μὴν συγχωρῆσεν ποτὲ τὸν πρῶτόν μου αὐτὸ γάμο... Καὶ ὅμως, τὴν εἶχα ἀγαπήσει πολὺ τὴν μητέρα τῆς Κλάρας, Τζιλ... Μὰ ἡ καρδιά τοῦ ἀνθρώπου εἶνε τόσο ἀσταθὴ!

—Ἡ καρδιά μερικῶν ἀνθρώπων, ναί! εἶπε ὁ Τζιλ μέσ' ἀπὸ τὰ δόντια του.

—Ἐπειτα μοῦ ἔλειψε τὸ θάρρος νὰ γνωστοποιήσω αὐτὸ τὸ γάμο! ἐξακολούθησε ὁ κ. ντὲ Κομπέρ. Εἶχα παντρευθῆ γιὰ δευτέρην φορὰ καὶ ἤξερα ὅτι ἡ γυναῖκα μου θὰ δυσαρρεσιόταν πολὺ, μαθαίνοντας ὅτι ἡ Μάττυ εἶχε ἀδελφὴν... Ἐξ ἄλλου, μετὰ ἀποκαλοῦσε πολὺ ἡ γνώμην τοῦ κόσμου τῶν γνωστῶν μας... Ἀποκοιμίσαι τίς τῆς συνειδήσεώς μου, λέγοντας ὅτι ἡ κόρη μου θὰ ἦταν ἀσφαλῶς εὐτυχισμένη κοντὰ στὸν παπποῦ της, ὁ ὁποῖος εἶχε ἀρνηθῆ τὴν οικονομικὴ ἐνίσχυσιν, ποῦ τὸν εἶχα προφέρει γιὰ τὴν μόρφωσίν της, ὅπως ἦσαν τὰ καθήκοντα μου.

—Δὲν μπορεῖς πῶς νὰ τὸ πῆς αὐτό, τὸν διέκοψε ὁ Τζιλ, γιὰτὸ ὁ σινοῦρ Νεράλντι πέθανε, καὶ ἡ Κλάρα ἐμμεῖνε μόνη, χωρὶς περιουσίαν, ὑποχρεωμένη νὰ ἐργάζεται γιὰ νὰ ζήσῃ.

Ἐκείνη τὴν ἡμέραν βοήθησε σὲ σκέψεις

‘Ο κ. ντέ Κομπέρ άνασκήρτησε.

—‘Αλλ’ήθεα, Τζιλ. Πώς τ’ έμαθες αυτό ;
—‘Έλαβα πρό όλίγου μία έπιστολή της... ‘Ακου, άς αυξητή-
σουμε ήσυχα, εξάδελφέ μου... ‘Εχετε κεί πέρα στην ‘Ιταλία,
μία κόρη, μία εξαιρετική ύπαρξη, της οποίας ή όμορφιά, μολο-
νότι ύπέροχη, δέν εινε, παρά τ’ τελευταία άπ’ τ’ άπειρα χαρί-
σματα, με τ’ όποια την προίκει ή φύσι. Αύτή, μπορώ να σε
βεβαιώσω. δέν θά έγκατέλειπε τόν άρρωστο πατέρα της για έ-
να ταξίδι άναμυχής...

—Δέν μηρϊκακά γι’ αυτό κατά της Μάττυ! ‘Εχει άνάγκη να
δισκοδεάση... ψιθύρισε ό κ. ντέ Κομπέρ.

‘Ο Τζιλ ύψωσε τούς ώμους του.

—Μή προσπαθή, εξάδελφέ μου, να την δικαιολόγησι, προ-
στά σ’ έμένα τουλάχιστον, που την ξέρω τόσο καλά!... Λοιπόν,
για να ξαναγυρίσω στην Κλάρα, μου φαίνεται πώς έφτασε
ή στιγμή να έπανορθώσετε τ’ σφάλματά σας... Δέν ξέρεις βέ-
βαια ποιά εινε τ’ αϊθήματά της απέναντί σου. ‘Ακουσε λοι-
πόν: ‘Ως χριστιανή, σε συγχωρεί και προσευχεται για σένα μαζί
κατά τ’ άλλα, προσπαθεί να ξεχάσι πώς έχει ένα πατέρα, που
την έγκατέλειψε... Μου συνέστησε κατ’ επανάληψιν, πριν φύγω
άπό τ’ Μενάφι, να μη σου μιλήσω καθόλου γι’ αύτήν γιατί θέλει
να μη σου ζητήση ποτέ τίποτε, ούτε να σου χροστάτή τίποτε. Εί-
νε μία ψυχή περήφανη κι’ εξαιρετικά ενεργητική, κάτω άπ’ τή
γλυκύτητά της. ‘Υπάκουσα ως τώρα στις συστάσεις της, μά,
μπροστά τή μοναξιά που βρισκαται τώρα, θεωρώ τόν έαυτό
μου ελεύθερο άπό τήν ύποχέση μου κι’ έρχομαι να σε ρωτήσω
τί σκέπτεσαι να κάνης για τήν κόρη σου.

—Τι σκέπτομαι να κάνω ;... Μά, Τζιλ, αυτό εινε πολύ λεπτό...
Μου έπες και μόνος σου ότι δέν θά δεχόταν τίποτε...

—Δέν ήθελα να σου μιλήσω γι’ αύτό. Τό
καθηκόν σου εινε τ’ έξής: Πρέπει να πäs
να βρής την Κλάρα, να της δώσης να κατα-
λάβη ότι μετανόησι γι’ τή συμπεριφορά σου
τόν παρελθόντος και να της πής ότι ή θέσις
της εινε κοντά σου πλάι στη Μάττυ.

—Μά, Τζιλ... Τι λές ;

Και ό Φρανσουά ντέ Κομπέρ κύταζε κα-
τάπληκτος τ’ νεαρό συγγενή του. Κι’ άμέσως
πρόσθεσε :

—‘Εν τ’οιαύτη περιπτώσει, θάπρεπε να φα-
νερώσω πώς ή Κλάρα εινε κόρη μου σ’ όλο
τόν κόσμο και στη Μάττυ. ‘Ω! ποτέ της δέν
θά τ’ άνεχόταν αυτό ή Μάττυ...

—Δέν πρόκειται να μάθωμε άν θά διασε-
ρευτηθή ή όχι ή Μάττυ, μά να έκτελέσι τ’
καθηκόν σου απέναντι της μεγαλύτερης
κόρης σου. Αυτό άπαιτεί τ’ δικαιο και ή
τιμή. Για να σε απαλλάξω μάλιστα άπό τίς
πληκτικές έξηγήσεις, αναλαβάνω εγώ να
κάνω γνωστή τήν ειδησι τού πρώτου σου γά-
μου... ‘Όσο για τή Μάττυ, θά την πληροφο-
ρήσι σχετικώς με μία έπιστολή σου κι’ έ-
τσι ως ότου να ξαναγυρίση εδώ, ό θυμός
της θά πείσι κάτω. Στην έπιστροφή της θά
γκρινισαί βέβαια στην άρχή, μά στο τέλος
θά ήσυχάση...

‘Ο Τζιλ ήξερε τόν άδύνατο χαρακτήρα τού εξάδελφου του,
που μία θέλησις ίσχυρη τόν υπέτασσε εύκολα. ‘Επί πλέον, είχε
καταλάβει άπό τόν τρόπο με τόν όποιο ό κ. ντέ Κομπέρ άκουσε
τά πρώτα λόγια του για τήν Κλάρα, ότι ή ύψεισι συνειδήσεως
είχαν προτοιμάσει τ’ όρόμο μέσα στην ψυχή του. ‘Ενοιωθε λοι-
πόν τώρα ότι ή νίκη ήταν εύκολη.

‘Ο κ. ντέ Κομπέρ παρατήρησε δευιά :

—‘Μά έπειτ’ άπ’ όσα μου λές, ή Κλάρα μηρϊκακέι έναντίον
μου... ‘Θ’ άρνηθή να μ’ άκούση...

—‘Οχι, άν ξέρης να φερής καλά. ‘Η Κλάρα εινε μία θερμή
χριστιανή και μία ψυχή ύπέροχα ποιητική... ‘Αν της άπδειξής
ότι μπορεί να σου κάνει καλό κι’ ότι τ’ καθήκόν της εινε να
δθ κοντά σας, παρ’ όλα σας τ’ άδικα, άν, πρό πάντων, της δεί-
ξετε πώς είσαι έτοιμος να της δώσετε τή στοργή σας—κι’ αύτό
εινε εύκολο, γιατί εινε τόσο γοητευτική! — θά σ’ άκολουθήση,
ειμαι βέβαιος γι’ αύτό...

Μία πάλι γινότανε μέσα στην ψυχή τού Φρανσουά ντέ Κομ-
πέρ, κι’ ό Τζιλ παρακολουθούσε όλες τίς φάσεις της μέσα στο
προσωπό του, τ’ σκαμμένο άπό τήν άργή άρώστασι, μέσα στα
γαλάζια μάτια του με τ’ κουρασμένο και άιστοχαστικό βλέμμα.

—‘Οχι, Τζιλ, αυτό εινε πολύ σκληρό!...

—Σου έπαναλαβάνω πώς αυτό άπαιτεί ή δικαιοσύνη και ή τι-
μή. Δέν τ’ο παραδέχεσαι και σύ ;

—Ναι!... Και δέν σου κρύβω ότι ή σκέψις αύτή με βασανίζει
εδώ και άρκετό καιρό.

—‘Ωραία! Αύτός εινε ό μόνος τρόπος να ξαναβρής τήν γαλή-
νη σου...

Μιά ξαφνική άπόφασι έλαμψε στα μάτια τού πατέρα της Κλά-
ρας.

—‘Εστω, θά τ’ο κάνω! εινε. Θά γράψω σ’ αύτό τ’ο παιδί
νάρθη...

—Και δέν θάρθη! τόν διέκοψε ό Τζιλ. Δέν μπορείς να έξηγη-
θής με μία έπιστολή μαζί της. Πρέπει να τή δής και να σε ίδθ...
Μονάχα αύτή ή συνάντησι θά σας προσεγγίση... ‘Αλλ’οιώς, θά
ήμουν πρόθυμος να πάω μόνος μου στο Μενάφι και να μιλήσω
σχετικώς στην Κλάρα. Μά ξέρω πώς με μεγάλη δυσκολία θά
την πείσω... Και δέν είμαι βέβαιος γι’ αύτό... Πρέπει να πäs έ-
σύ, να τή συγκινήσεις, να της δείξης μι’ άληθινή μετάνοια.

‘Ο κ. ντέ Κομπέρ άφισε να γείρη τ’ο κεφάλι του επάνω στο
στήθος του, ψιθυρίζοντας :

—‘Αν τ’ο θεωρήσι αύτό άπαραίτητο, θά πάω... Μά είμαι πολύ
κουρασμένος... κι’ εκεί κάτω, όλες ή θλιβερές άναμνήσεις τού
παρελθόντος θά ξαναγυρίσω μαζί...

—‘Όσο τ’ο καλύτερο... ‘Αν ή Κλάρα δθ πώς ύποφέρετε πραγ-
ματικά και πώς ή συγκίνησι σας εινε ειλικρινής, θά νικήσετε...

—‘Εινε πολύ ώραία, καθώς μου είπε ή Μάττυ. Μοιάζει της μη-
τέρας της.

—Δέν την ξέρω τή μητέρα της. Είδα μόνο μία φωτογραφία
της άρκετά κακή... Μου φαίνεται όμως ότι ή Κλάρα της μοιά-
ζει... Πάντως, εινε υπέρποχος ώραία κι’ έχει κάθε άρετή...

—‘Ετσι ήταν κι’ ή ‘Αντζελίνα! ψιθύρισε ό κ. ντέ Κομπέρ.
Και βυθίστηκε σε μία άνειροπόλησι, τήν όποια ό Τζιλ υεβά-
στηκε, γιατί ήξερε πώς έζητηρετούσε τήν ύπόθεσι, της όποιας
εινε γίνει ύπερασπιστής.

‘Ο Φρανσουά ντέ Κομπέρ ξαναγύριζε με τή σκέψι του στο πα-
ρελθόν: Ξανάβλεπε τή νέα γυναίκα, τήν όποια τόσο είχε αγα-
πήσει και τόσο σκληρά έγκαταλείπει. Αύτες ή άναμνήσεις δεν
μπορούσαν, παρά να τού συγκινήσουν τήν καρδιά και να δυνα-
μώσουν τίς ύψεις του. και συγχρόνως να τόν σπρώξουν να τίς
επανορθώση.

‘Ο βαρώνος σήκωσε εξάφνα τ’ο κεφάλι
του και είδε τόν Τζιλ, ό όποιος είχε άναγει
εινε σγαυρότατο και φαινόταν να κυττάγη
τόν καπνό που άνέβαινε ψηλά.

—‘Αν αύτό τ’ο παιδί εινε γοητευτικό, ό-
πως μου λές, θά τ’ο παντρεύω γρήγορα
πρό πάντων με τήν προίκα που θά τ’ο δώ-
σω. ‘Ετσι θ’ άποφύγω όλες τίς περιπλοκές,
που θά παρουσιαστούν έξ έτίας της πολυ-
χαϊδεμένης Μάττυ...

—‘Υπάρχει ένα έμπόδιο σ’ αύτό, εινε ό
Τζιλ. ‘Η Κλάρα εινε άποφασισμένη να μην
παντρευτή.

—Τί μου λές, αγαπητέ μου ;

—Αυτό που μου έδωσε ή ίδια ή Κλάρα
να καταλάβω...

—Μά... έσεις... δέν είστε... δέν τήν...
‘Ο Τζιλ κατσούφιασε.

—Τί πάει και συναλλάζεται τ’ο μαλό σας;
ειπε. ‘Οχι, δέν συλλογίστηκε τ’ο μολό να
ζητήσω τ’ο χέρι της... Ξέρεις πολύ καλά ότι
κι’ έγώ είμαι κατά τού γάμου... ‘Ισως εινε
αυτός ό λόγος, που σουνεινοηθήκαμε
τόσο καλά ή Κλάρα κι’ έγώ... Ξέρω όμως
ότι άρνήθηκε να δεχτή πολλές προτάσεις
γάμου και ξέρω ότι και στο μέλλον θά
κάνη τ’ο ίδιο. Αισθάνεται τόν έαυτό τήν άνίκου σ’ αγαπήση, γι-
ατί, γι’ αύτήν, ό έρας είν’ άναπόσπαστος με τήν έμπιστοσύνη
της, και τήν έμπιστοσύνη της δέν θά μπορέση ποτέ να τήν πα-
ραχωρήση ολόκληρη σε κανέναν άνδρα... γιατί θά σκέφτεται
πάντα τή δυστυχία της μητέρας της.

‘Ο κ. ντέ Κομπέρ χλώμιασε και γύρισε άλλου τ’ο μάτια του.
—Αυτό θά της περάση, φαντάζομαι... Και πραγματικά, ένας
καλός γάμος θά ήταν ή καλύτερη λύσις γι’ αύτήν, γιατί φο-
βάμαι πώς ή Μάττυ θά της κάνει εδώ τή ζωή άνυπόφορη...

Μία λάμψι πέρασε άπό τ’ο μάτια τού Τζιλ.

—‘Ας τολμήση λοιπόν να ή βασανιστή! εινε με τόνο βαθεία
άπειλητικό. Προκειμένου να δώ αύτό, θά προτιμούσα να σ...
Στάθηκε και, σκούοντας προς τή σταχτοθήκη, πέταξε σ’ αύτή
τόν σγαυρότο του με μι’ άπότομη κίνηση... ‘Ηταν τρελλός ;... ‘Η-
θελε να παντρευτή τήν Κλάρα, γιατί θά γινόταν δυστυχισμένη
κοντά στον πατέρα της!... Σίγ’οιρας, μία έπικίνδυνη άδυναμία
είχε άρχίσει να κυριεύη τήν καρδιά του.

Σηκώθηκε και ρώτησε :

—Μότε λογαριάζεις να φύγης, εξάδελφέ μου ;

—Μά όσο τ’ο δυνατό ταχύτερα... Στή στιγμή που άποφάσισα
να κάνω αύτό τ’ο ταξίδι, πρέπει να τ’ο κάνω τ’ο γρηγορώτερο,
ειπε ό κ. ντέ Κομπέρ, άναστενάζοντας.

—Αυτό εινε λογικό. Συλλογίστηκε ότι ή φτωγή σας κόρη είνε
μόνη, πολύ θλιμμένη και μι’ ένα σωρό φροντίδες στο κεφάλι
της. Εινε ή καταλληλότερη στιγμή τώρα...

—Θα φύγω αύριο τ’ο βράδυ... Σ’ ευχαριστώ, Τζιλ, πο’ ήρθες
να μου άνακοίνωσις για τή δυστυχία που γύπησε τήν Κλάρα
και να με δείξης τ’ο καθήκόν μου...

‘Εν’ν τ’ο μάζι του τόν ξανάφερε στην κατοικία του, ό Τζιλ
ουλλογιζόταν :

(‘Ακολουθεί)

‘Ο κ. ντέ Κομπέρ σηκώθηκε και μηχανικά
άρχισε να ξερολλήξη κάποιο βιβλίο